

Ressò

abril 18

L'autor del quadre és Vicenç Sanchez

Estimar no és només donar, és donar-se.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

En tot estimar i servir: anar-hi anant ...

El tema 8 enllaça el suggeridor conte del llapis amb la promesa que Jesús fa a Pere: d'ara endavant seràs pescador d'homes. I això val per a totes les edats. Com persones grans la nostra vida està plena de sentit. Si ens deixem portar pel seu Evangeli continuem sent sal i llum, persones constructores de comunitat i alliberament. I això, més que una proesa que depèn de les nostres forces o un deure feixuc que ens exigeix Jesús, és un do que anem rebent del mateix Jesús adaptat a la nostra situació i etapa de la vida. Més que remar molt fins esgotar-nos, se'ns demana deixar-nos portar pel vent de l'Esperit.

No descobreixes les meravelles que Déu fa a través de tu, de nosaltres, ara i aquí? Sigues humil i reconeix els valors del Regne en la teva vida. Mira com Ell et porta a estimar i servir en tot el que diem i fem. Enmig de limitacions i defectes, de sofriments i creus, quina vida més bonica i més autèntica de fills i filles de Déu va florint en nosaltres! Però fem servir les cinc qualitats del llapis que l'avi explica al seu net, és la contribució que se'ns demana.

El tema ens fa recordar l'oració atribuïda a sant Francesc d'Assís: Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau..... És una oració magnífica, com una glossa del mateix Parnostre. I aquesta oració incideix en un aspecte que certes persones grans no saben viure bé, el cedir els primers llocs a persones més joves, el convertir-nos en persones rondinaries o destructives de tot allò que no els quadra amb la seva rutina i un amor propi desmesurat, deixar-se envair per la rigidesa, o no curar prou les ferides que la vida ens porta i tornar-nos rancuniosos o tristos. Finalment crec que hem de tenir en compte amb realisme que les relacions econòmiques, socials i polítiques construeixen conflictes als quals no se'ls pot aplicar directament el model d'amor i conciliació vàlid en les relacions interpersonals. Amb paraules de diàleg, convivència i amor no podem tapar els conflictes entorn la justícia, la llibertat, la igualtat

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Estimar no és només donar, és donar-se. L'autor del quadre és Vicenç Sanchez.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Espai de reflexió i pregària

i solidaritat, per exemple davant les pensions. El militant obrer fundador de l'HOAC, Guillem Rovirosa té una oració "per la còlera (avui en diem indignació) i l'amor". Diu: Senyor, conserva'm la indignació! Que el meu cor es reveli davant la injustícia. Que senti la ràbia de l'ordre que tapa el desordre. Que em senti capaç de lluitar, fer fora els mercaders del temple. Perquè el teu temple no és únicament l'església. El teu temple és en els llocs de treball, en el respecte dels drets humans. No permetis que em resigni.

Senyor, que estimi totes les persones oprimides! Que la meva indignació sigui passió amb ells: la compassió autèntica. Que la meva indignació sigui també amor a l'enemic, al desgraciat sembrador d'injustícies. Que la meva indignació no sigui contra els homes sinó contra el seu mal. Que no sigui odi. Senyor, tu sí, perquè tu saps què vol dir aquesta paraula:

dona'm caritat!

Josep Hortet

“És tan bonic pregar com Jesús!”

A Les homilies del papa Francesc. La Santa Missa.

13. Litúrgia eucarística. III.«Pare nostre» i fracció del Pa.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem amb la Catequesi sobre la Santa Missa. En l'últim Sopar, després que Jesús hagués pres el pa i el calze del vi, i que hagués donat gràcies a Déu, sabem que «va partir el pa». A aquesta acció correspon, en la Litúrgia eucarística de la Missa, la fracció del Pa, precedida per la pregària que el Senyor ens ha ensenyat, és a dir el "Pare Nostre".

I així comencen els ritus de Comunió, perllongant la lloança i la

súplica de la Pregària eucarística amb la recitació comunitària del "Pare nostre". Aquesta no és una de tantes de les pregàries cristianes, sinó que és la pregària dels fills de Déu: és la gran pregària que ens ha ensenyat Jesús. De fet, lliurat a nosaltres el dia del nostre Baptisme, el "Pare nostre" fa ressonar en nosaltres els mateixos sentiments que va tenir Jesucrist. Quan nosaltres preguem amb el "Pare Nostre", preguem com pregava Jesús. És la pregària que va fer Jesús i que ens va ensenyar a nosaltres; quan els deixebles li van dir:

Espai de reflexió i pregària

“Mestre, ensenya’ns a pregar com tu pregues”. I Jesús pregava així. És tan bonic pregar com Jesús! Seguint el seu diví mestratge, gosem adreçar-nos a Déu anomenant-lo “Pare”, perquè hem nascut com a fills seus mitjançant l’aigua i l’Esperit Sant (cf. Ef 1,5). De fet, ningú podria anomenar-lo familiarment “Abbà” – “Pare” – sense haver estat engendrat per Déu, sense la inspiració de l’Esperit, tal com ensenya sant Pau (cf. Rm 8,15). Hem de pensar: ningú pot anomenar-lo “Pare” sense la inspiració de l’Esperit. Quantes vegades hi ha gent que diu “Pare Nostre”, però no sap què diu. Perquè sí, és el Pare; però tu sents que quan dius “Pare” Ell és el Pare, el teu Pare, el Pare de la humanitat, el Pare de Jesucrist? Tu tens una relació amb aquest Pare? Quan nosaltres diem el “Pare Nostre”, ens relacionem amb el Pare que ens estima, però és l’Esperit qui ens dona aquesta relació, aquest sentiment de ser fills de Déu.

Quina pregària millor que la que Jesús ens ha ensenyat ens pot preparar per a la Comunió sacramental amb Ell? A més de dir-lo durant la Missa, el “Pare nostre” el resem, al matí i al vespre, a les Laudes i a les Vespres; d’aquesta manera,

l’actitud filial vers Déu i fraternal envers el proïsme contribueixen a donar forma cristiana a la nostra vida de tot el dia.

En la Pregària del Senyor – en el “Pare nostre” – demanem el «nostre pa de cada dia», on veiem una referència particular al Pa eucarístic, que tant necessitem per viure com a fills de Déu. Demanem també «el perdó de les nostres culpes», i per ser dignes de rebre el perdó de Déu ens comprometem a perdonar els que han ofès. I això no és fàcil. Perdonar les persones que ens han ofès no és fàcil; és una gràcia que hem de demanar: “Senyor, ensenya’m a perdonar com tu m’has perdonat”. És una gràcia. Només amb les nostres forces, nosaltres no podem: perdonar és una gràcia de l’Esperit Sant. Així mentre el cor s’obre a Déu, el “Pare nostre” ens disposa també a l’amor fratern. Finalment, demanem també a Déu que «ens deslliuri del mal» que ens separa d’Ell i ens separa dels nostres germans. Comprenquem bé que aquestes són unes peticions molt adequades per a preparar-nos per a la Comunió (cf. Ordenament General del Missal Romà, 81). De fet, tot el que demanem en el “Pare nostre” continua amb la pregària del sacerdot que, en nom de tots, suplica: «Deslliura’ns,

Espai de reflexió i pregària

Senyor, de tots els mals, dona la pau als nostres dies». I després rep una mena de segell de confirmació amb el ritu de la pau: en primer lloc es demana a Crist que el do de la seva pau (cf. Jn 14,27) – tan diferent de la pau del món - faci créixer l'Església en la unitat i en la pau, segons la seva voluntat; llavors, amb el gest concret intercanviat entre nosaltres, expressem «la comunió eclesial i l'amor mutu, abans de comunicar-nos amb el Sagrament» (OGMR, 82). En el Ritu romà l'intercanvi del signe de pau, col·locat des de temps antics abans de la Comunió eucarística. Segons l'advertència de Sant Pau, no es pot combregar l'únic Pa que ens fa un sol Cos en Crist, sense reconèixer-nos en pau per l'amor fratern (cf. 1 Cor 10,16-17; 11,29). La pau de Crist no pot arrelar en un cor incapaç de viure la fraternitat i de refer-la després d'haver-la ferit. La pau la dona el Senyor: ens dona la gràcia de perdonar aquells que ens han ofès. Després del gest de la pau segueix la fracció del Pa, que des del temps apostòlic ha donat el nom a tota la celebració de l'Eucaristia (cf. OGMR, 83; Catecisme de l'Església Catòlica, 1329). Fet per Jesús durant l'Última Cena, trencar el pa és el gest revelador que ha permès als deixebles reconèixer-

lo després de la seva resurrecció. Recordem els deixebles d'Emmaús, els quals, parlant de l'encontre amb el Ressuscitat, expliquen «com l'havien reconegut pel trencar el pa» (cf. Lc 24,30-31.35).

La fracció del Pa eucarístic ve acompanyada amb la invocació de «l'Anyell de Déu», figura amb què Joan Baptista va assenyalar Jesús com «el qui lleva el pecat del món» (Jn 1,29). La imatge bíblica de l'anyell parla de la redempció (cf. Es 12,1-14; Is 53,7; 1 Pt 1,19; Ap 7,14). En el Pa eucarístic, trencat per la vida del món, l'assemblea que prega reconeix el veritable Anyell de Déu, és a dir el Crist Redemptor, i li demana: «Tingues pietat de nosaltres ... dona'ns la pau».

«Tingues pietat de nosaltres», «dona'ns la pau» són invocacions que, des de la pregària del «Pare nostre» fins a la fracció del Pa, ens ajuden a disposar l'esperit a participar al convit eucarístic, font de comunió amb Déu i amb els germans.

No oblidem la gran pregària: la que ens ha ensenyat Jesús, i que és la pregària amb què Ell pregava al Pare. I aquesta pregària ens prepara per a la Comunió.

Traducció per Josep M. Torrents Sauvage

Ser cristià, la millor opció (almenys per a mi)

La mort del Jaume Botey, activista infatigable, lluitador de totes les causes de la dignitat humana, m'ha fer recordar algunes de les converses que havíem tingut els anys en què tots dos formàvem part de la redacció de la revista L'Agulla. I en recordo una en especial, que em va fer pensar força.

Parlàvem de per què som cristians i no som, per exemple, musulmans o budistes. I ell deia que som cristians perquè hem nascut en una cultura cristiana, i que si haguéssim nascut en una altra cultura seríem una altra cosa, però que la nostra manera de viure i actuar podria ser perfectament la mateixa. Jo no ho veia tan clar, però tampoc no vaig ser capaç de rebatre-li. Ara, però, sí que hi voldria aportar alguna reflexió més elaborada. No sé què en deurà pensar ara ell, des de la vida eterna... Suposo que és cert que si jo hagués nascut, posem per cas, en un ambient budista, segurament seria budista. Però el que no tinc tan clar és que fos el jo que soc ara, i que tingués els mateixos plantejaments davant el món i la vida que tinc ara. I crec que el jo que soc ara, vivint tal com visc i veient les coses tal com les veig, només puc ser cristià. Crec que, per a mi, és l'única opció raonable, l'única que lliga amb la meua manera de veure i entendre el món.

Jo no em veig vinculant-me a un Déu imprecís com és el Déu del budisme, o de l'hinduisme, o de les religions animistes, amb el qual no puc tenir-hi una relació personal. El Déu en qui vull creure ha de ser un Déu que estigui al cor de la meua vida, i al cor de la vida del món, i en sigui l'origen i el terme. Un Déu amb qui hi pugui parlar sabent que és amb mi, que em coneix pel meu nom i que m'estima tal com soc. I si és així, vol dir que el meu Déu ha de ser necessàriament el del judaisme, el del cristianisme o el de l'islam. Són les tres religions que s'adrecen a un Déu personal com el que he descrit. I de totes tres, crec que el cristianisme és l'única que planteja una manera de viure que qualsevol ésser humà de bona voluntat pot descobrir escoltant el seu cor. Jesús no diu que per arribar a Déu calgui complir unes determinades prescripcions, o realitzar uns determinats ritus, o seguir unes determinades normes. No, Jesús convida a descobrir, a partir del propi cor i del propi cervell, quina és la manera de viure més humana, i a seguir-la, i diu

Col·laboracions

que això és el que vol Déu. I dona pistes precises de com hauria de ser aquesta manera de viure més humana, i ajuda a descobrir-la amb la màxima fondària: Jesús sap exprémer com ningú els millors camins d'una vida humana plenament realitzada. I es posa ell mateix com a exemple d'aquesta manera d'actuar, i es dedica a recórrer el seu país aixecant ànims abatuts, alliberant dels mals del cos i de l'esperit, convidant a tenir plena confiança en Déu, oposant-se als qui actuen com a amos dels altres, oposant-se a fer de Déu un opressor de la vida humana amb lleis innecessàries... Fins i tot, quan pren posició en qüestions concretes, no ho fa amb la pretensió de crear normes, sinó de guiar les actuacions dels qui l'escolten en aquelles situacions concretes, de manera que allò que diu s'ha de situar en el seu plantejament global de la vida, amb la qual cosa no resulta gens difícil de deduir que, en unes altres circumstàncies, les concrecions poden ser unes altres.

I tot això, dut fins al final, sense estalviar-se cap conseqüència per indesitjable que resultés. És a dir, fins a la mort per fidelitat a aquesta manera d'entendre la vida i la fe. I és a partir d'aquí, que els seus seguidors es van topar de cara amb una experiència d'absolutesa que els va fer comprendre que en Jesús i en el seu projecte hi havia Déu present. El Déu personal al qual ens adreçem els cristians l'hem vist i conegut a través d'un home concret que ha realitzat la millor manera de viure el que és ser home. La manera que tot home i tota dona de bona voluntat és capaç de deduir del seu cor i el seu cervell, si s'esforça per pensar i sentir netament i honestament.

Per això el Déu de Jesús és l'únic que a mi em pot interessar. Perquè és, crec, l'únic que respon de ple a allò que porta a la realització plena de l'ésser humà, sense imposicions ni interferències.

I deixeu-me acabar amb un parell d'observacions, per si de cas. La primera, que és evident que la història del cristianisme ens mostra, lamentablement, gravíssimes infidelitats a aquest projecte; però, per a mi, això no li treu res del seu valor i, a més, és a través d'aquesta història tan plena d'infidelitats que a mi m'ha arribat el missatge i la persona de Jesús, cosa que vol dir que el fil més pur del que Jesús és i significa no s'ha fet malbé gens. I la segona, que això que dic que val per a mi no treu gens de reconeixement a altres camins religiosos diferents, que tants homes i dones a tants llocs del món segueixen i hi troben vida. Només faltaria.

Per Josep Lligadas

Dones en plenitud

Avui em fa por obrir el mòbil perquè estarà ple de missatges de tota mena al voltant d'un tema únic: la dona. Alguns es convertiran en “virals”, paraula que ha deixat de banda gairebé el seu significat original -relatiu als virus o microorganismes- per a convertir-se en la capacitat de propagar-se un vídeo en les xarxes socials.

Estic ben segura que avui el tema serà la dona i la reivindicació del seu lloc a la societat. El que no n'estic tan segura és si la majoria de la gent sap l'origen d'aquest dia internacional que en principi va ser “de la dona treballadora”.

La cosa ve de lluny: el 8 de març de 1857, un grup de treballadores tèxtils van decidir sortir als carrers de Nova York per protestar per les miserables condicions laborals. Seria una de les primeres manifestacions per lluitar pels seus drets. I un segle després, el 8 de març de 1975 va ser declarat per l'ONU Dia Internacional de la dona. Dos anys després es va convertir en el Dia Internacional de la Dona i la Pau Internacional.

Enguany s'ha revifat aquesta celebració amb caràcter reivindicatiu per les diferències salarials, la violència domèstica, l'assajament a les dones...

Totes les manifestacions que avui ompliran els carrers de multitud de ciutats tindran un caràcter reivindicatiu i feminista.

Jo, que defensaré sempre els drets de la dona -però també els dels homes- no em considero “feminista” en alguns dels sentits que avui té aquesta paraula. Jo sóc més aviat «personalista», perquè el que de veritat m'interessa defensar és l'ésser humà, és a dir la persona, que

Col·laboracions

Déu va fer a la seva imatge i semblança. I la va fer home i dona. “I veié que era bo”.

Aquest seria l'argument fonamental no tant per una igualtat -que sovint és aquesta la major desigualtat-, sinó per a considerar la seva riquesa creativa. Dos sexes que units donen vida. Una llei que és igual en tot ésser viu d'una manera o d'una altra.

I és aquí on jo vull parlar avui de dones en plenitud sense que la seva riquesa o el seu valor primigeni sigui el sexe com a vehicle d'engendrar vida. És una veritable obsessió en algunes cultures i una solapada creença en la nostra, que sense la unió sexual de l'home i la dona o sense la maternitat, sembli que la persona no sigui completa... Està clar que ningú ho defensaria així, però sota d'algunes expressions es dedueix aquest argument.

Avui reivindico des del meu ser de dona cèlibe -amb un sentit de maternitat ple i amb una sexualitat perfectament diferenciada-, la plenitud en la qual es pot viure al llarg de tota una vida, amb els mateixos desigs, les mateixes necessitats i les mateixes alegries que la resta de les dones que enriqueixen el planeta amb la seva maternitat biològica.

I, quan aquest instint d'engendrar vida es posa al servei de tots, i en especial dels més necessitats o desfavorits, la plenitud es fa més palesa i la realització personal és un fet que es demostra per si mateix.

Potser mai m'havien definit ningú millor aquesta maternitat com ho va fer un noi de dotze anys quan va intervenir en una xerrada que m'havien invitat a donar a un col·lectiu de l'ESO. Els havia parlat dels que jo considerava com a fills meus a la presó i altres llocs o tinc amics necessitats d'ajuda. M'havien preguntat si jo tenia fills... I a la meua manera perquè ho poguessin entendre, els vaig explicar que jo era monja i les monges no es casaven ni tenien parella. Va ser aleshores quan aquell noi va aixecar la mà i em va dir, amb una seguretat que em va emocionar:

“Ah, ja ho entenc. Tu mai has tingut fills al ventre. Els has tingut al cor.”
Avui reivindico la felicitat de tantes i tantes dones que mai omplirem de noves vides el planeta, però omplirem de noms els nostres cors i d'abraçades el nostre món.

Per Victòria Molins Gomila.

Aturar-se. Cicle B. Radiografia del Ressuscitat

Al vespre d'aquell diumenge, el primer dia de la setmana, la reunió del cenacle "la casa de tots" era un guirigall! Tothom volia explicar la seva: les dones, la seva trobada al matí; Pere i Joan havien vist el sepulcre buit; Maria de Magdala (la pecadora) havia vist el Mestre, i els dos deixebles que anaven a Emaús van "dir" missa amb el Mestre ressuscitat i van combregar i tot!

Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presenta enmig d'ells, i els saluda amb la salutació pasqual: **La Pau sigui amb tots vosaltres.** (Els, esglaiats, van creure que veien un esperit). Jesús els pregunta: **"Per què teniu por?"**. I tot seguit els presenta la radiografia de la seva realitat: **"Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé: els fantasmes no tenen carn ni ossos com veieu que jo tinc"**. I mentre deia això, els ensenyava les mans i el costat. Jesús nota que encara estan sorpresos. No sabien si riure o plorar. De tanta alegria encara no acabaven de creure el que estaven veient. Jesús els diu per acabar de convèncer-los: **"No teniu res per menjar?"** (Volia compartir amb ells, tristos i dubtosos, la gran prova de la seva real humanitat ressuscitada: l'àpat, el foc i la fraternitat). Ells li donaren un tall de peix a la brasa i se'l menjà davant d'ells. L'Eucaristia de cada diumenge hauria de ser "la radiografia" del ressuscitat: menjar amb Jesús el pa suat durant la setmana, a la mateixa taula i compartit entre nosaltres, sense que falti ningú.

Mn. Pere- diaca

Cultura

Fa temps que no parlava de teatre. Ho faré ara. M'ajuda el fet que acabo de veure una obra còmica: **Adossats**, al Teatre Romea. Encara que a més de parlar de l'obra, us diré el que m'ha quedat en el fons, en pensar-hi. Primer l'obra: En una urbanització

d'una comarca interior catalana es reuneixen el dia de Sant Jordi, els familiars propers, per celebrar el sant del pare (a casa) de l'avi i del nét. Van arribant l'avi amb la seva cuidadora, sud-americana, i un germà de l'amfitrió que ha d'explicar que arriba

només perquè la seva dona l'ha deixat. La propietària de la casa s'afanya gairebé obsessivament perquè tot estigui bé, mentre xerren i comenten els assumptes familiars, les tensions veïnals, les frustracions de la feina, la recent operació de l'avi ..., els problemes del germà escultor i la seva dificultat en ser comprès, les impertinències del veí, així com el futur del fill ... Res estrany, res que no ens trobem la majoria de nosaltres alguna vegada a la vida.

En un context normal, aparentment distès, es van tensant, entre bromes i veres, les situacions, no s'encerta amb la pregunta o la resposta adequada, es produeixen petits incidents que s'encallen, hi ha malentesos que exasperen ..., fins que esclata la més absurda de les situacions.

Tot entre el bon humor i les rialles que es produeixen entre el públic, en veure portades a l'absurd les més serioses situacions. Públic que no deixa de pensar, al mateix temps i després de la funció, que, com en l'obra, fins la més aparentment normalitat pot sortir-se de la llera. L'obra està ben escrita, ben dirigida i molt ben actuada.

I ara les meves reflexions sobre aquest tipus de teatre còmic. Al meu entendre no són obres

menors, davant drames i tragèdies. Escriptors de primera fila de tots els temps les han escrit amb la mateixa cura que els seus drames. Actors de primera fila han confessat que una bona comèdia és de vegades un repte més exigent i més desitjable, per a ells, sobre l'escenari.

I l'espectador? No oblidem que el públic és el punt final de trobada de tot el procés teatral. Una obra de teatre no està totalment completa fins que es diu en un escenari davant d'un espectador atent i entregat.

I les comèdies? A més de la funció terapèutica com a relaxació i distensió física a través del riure, hi ha el ser l'espai-temps en què vam aparcar problemes personals per riure'ns sanament dels problemes dels altres. Problemes que sabem que són teatrals, ficticis, però que ens reflecteixen i, potser, ens ajuden a desdramatitzar i asserenar, a través de l'humor, els problemes personals.

Un amic metge deia que riure d'un mateix afectuosament, estalvia sessions a la butaca del psiquiatra.

I és més barat.

Regaleu una comèdia aquesta primavera.

Agenda 2018

Abril

Dijous 5: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – INSTRUMENTS EN MANS DE DÉU (SERVEI)

Maig

Dijous 3: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – EN LA NUESA DEL COR TROBAR DÉU (CREURE)

Dimarts 8 i dimecres 9. XXXII Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat.

Dia 8 les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa, Tortosa i Vic.

Dia 9, la resta de diòcesis de Catalunya i Les Illes Balears. A l'arquebisbat de Barcelona a partir de 9 d'abril podran fer-se reserves per a la trobada, a secretaria de 5 a 7 de la tarda, de dilluns a dijous.

Dimecres i dijous 16 i 17: Curset Vida Creixent. Matins de 9:30 a 13:30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al

carrer Valencia 244, planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Dijous 31: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema X – DEIXAR EL MÓN MILLOR QUE L'HEM TROBAT (SERENOR)

Juny

Dissabte 16 de juny: Trobada final de curs oberta a tothom. Matí a la parròquia de Sant Ignasi. Inici a les 10:30.

TEMARI DEL CURS 2017-2018, "PRIMAVERA EN LA TARDOR DE LA VIDA", DE MN. JUAN MANUEL BAJO LLAURADÓ

“Què em diu l'Evangelí?”
de Mn. Pere Arribas
Mn. Pere Arribas i Bartolomé ens presenta el seu nou llibre, unes meditacions a partir de la suggerent pregunta: *Què em diu l'Evangelí?*

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN